

Arrest

nr. 241 666 van 29 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 12 september 2019.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 oktober 2019 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het tussenarrest met nummer 232 662 van 12 maart 2020, waarbij de debatten worden heropend.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 maart 2019 dient de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar Belgische moeder.

Op 12 september 2019, met kennisgeving op 13 september 2019, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.03.2019 werd ingediend door:

Naam: L. (...)

Voorna(a)m(en): A. (...)

Nationaliteit: Marokkaan

Geboortedatum: (...).1991

Geboorteplaats: Berkane

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder, de genaamde T.K. (...) (RR: (...)), in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...’

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van zijn vertrek in Marokko of tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging. Uit het dossier van betrokkene blijkt een eerste aanvraag gezinshereniging te zijn ingediend op 18/01/2018. Echter betrokkene was reeds eerder in België. Hij was immers opgepakt door de politie van Antwerpen op 18/03/2017 en heeft opgesloten geweest in de gevangenis van Antwerpen van 17/09/2017 tot 06/12/2017. Er zijn geen bewijzen in het dossier dat betrokkene nadien is teruggekeerd naar Marokko. Met deze feiten werd rekening gehouden om de bewijzen ten laste te kunnen beoordelen.

De volgende bewijzen ten laste zijn voorgelegd:

- Attest administratief dd. 06/09/2018 van de Marokkaanse autoriteiten met de vermelding van het adres van betrokkene in Marokko

- Attesten geen inkomsten op naam van betrokken voor 2016, 2017 en 2018 van de Marokkaanse autoriteiten dd. 15/03/2019 en 03/05/2019

- Attesten geen eigendom op naam van betrokkene door de Marokkaanse autoriteiten dd. 03/05/2019; 13/05/2019 en 27/08/2018

- Stortingsbewijzen via Atena Money transfert naar betrokkene in Marokko door de referentiepersoon dd. 02/05/2017; 19/06/2017; 05/07/2017 en 07/08/2017.

- Stortingsbewijzen van de referentiepersoon aan betrokkene in België

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt opnieuw niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen betreft, dit is onvoldoende aangetoond. De attesten hebben betrekking op een periode dat betrokkene zich reeds in België bevond waardoor het evident is dat hij aldaar niet langer in de registers voorkwam. Enkel het feit geen inkomen te hebben gehad in 2016 kan mogelijks kloppen, maar dit is niet voldoende om zijn onvermogen aan te tonen. Het gaat slechts over het inkomen en zegt niets over het al dan niet hebben van enige eigendommen in deze periode.

Wat de financiële afhankelijkheid betreft van in het land van herkomst, worden er enkele bewijzen voorgelegd, maar deze zijn uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Dit bewijst dan ook niet het onvermogen van betrokkene.

Het gegeven dat betrokkene heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. Eenzelfde opmerking kan gemaakt worden voor de stortingen in België.

Er kan dus niet gesteld worden dat een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en haar zoon vóór Haar komst naar België.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Het middel luidt als volgt:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 12.09.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoeker is, zoals hierboven gesteld, de zoon van zijn Belgische moeder, mevrouw T.K. (...).

Verzoeker vroeg op 13.03.2019 gezinshereniging aan met haar en dit op basis van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd geweigerd. Verwerende partij stelt daarbij dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging op voornoemde basis en dat hij met andere woorden niet afdoende heeft bewezen dat hij ten laste was van de referentiepersoon.

Evenwel stelt voornoemd wetsartikel het volgende:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoel in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. ”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° stelt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houden van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. ”

Verzoeker heeft op afdoende wijze de voorwaarde van "het ten laste zijn" bewezen.

Zo werden er maar liefst 4 bewijzen van geldstortingen voorgelegd door de referentiepersoon, in de periode voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging (i.e. 18.01.2018) (STUK 3). Er werden daarbij telkens bedragen van rond de 150,00 EUR overgemaakt.

Daarnaast werden er tevens tal van bewijzen van geldstortingen voorgelegd door de referentiepersoon aan verzoeker in België (STUK 4).

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de geldstortingen "uiterst beperkt en onregelmatig" zijn om de financiële afhankelijkheidsrelatie te kunnen aantonen.

Dit klopt niet. Uit het geheel van geldstortingen blijkt duidelijk dat de referentiepersoon op regelmatige basis (maandelijks) geld overmaakte aan verzoeker, voor telkens bedragen rond de 150,00 EUR. Bovendien is het leven in Marokko veel goedkoper als in West-Europa en dient men niet over dezelfde bedragen te beschikken om er een menswaardig leven te kunnen leiden.

Bovendien stellen de bovengenoemde wetsartikelen, noch enig ander artikel in de Vreemdelingenwet, enige tijds- of frequentievoorwaarde aan het ten laste zijn.

Verwerende partij creëert bijgevolg in haar weigeringsbeslissing een voorwaarde die niet bij wet wordt voorzien door te stellen dat de geldstortingen te beperkt en te onregelmatig zouden geweest zijn.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van zijn moeder. De afhankelijkheidsrelatie wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond.

Het klopt daarnaast dat er tevens geldstortingen werden overgemaakt op het ogenblik dat verzoeker reeds in België verbleef en dus niet meer in het land van herkomst.

Evenwel wordt hiermee zeer duidelijk aangetoond dat verzoeker - mocht hij thans (moeten) terugkeren naar Marokko - hij financieel ten laste zou zijn van zijn moeder. Hij heeft aldaar geen werk, geen enkele bron van inkomsten en geen eigendommen...

Hierover ontbreekt elke motivering.

Verzoeker heeft bijgevolg wel degelijk aangetoond dat hij in land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Verwerende partij schendt bijgevolg de hierboven genoemde wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur, door zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet te baseren op een correcte feitenbevinding alsook op alle dienstige gegevens en stukken in het dossier.

6.

Daarnaast stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoeker zijn onvermogen niet voldoende heeft aangetoond.

Nochtans heeft verzoeker voldoende bewijzen voorgelegd die zijn onvermogen aantonen.

Vooreerst legde hij een administratief attest voor waaruit blijkt dat hij geen enkele "lucratieve activiteit" had ' voor hij het grondgebied van Marokko verliet (STUK 5). Dit attest wordt niet besproken door verwerende partij, waardoor het bewijs impliciet werd aanvaard.

Het staat met andere woorden zwart op wit dat verzoeker, vóór hij Marokko verliet, geen lucratieve activiteit had en bijgevolg ook geen inkomsten!

Daarnaast legde verzoeker drie attesten voor waaruit blijkt dat hij geen enkele vorm van inkomsten had in de periodes vóór de eerste aanvraag tot gezinshereniging (STUK 6). Het klopt dat sommige van deze attesten betrekking hebben op de periode dat verzoeker reeds in België was. Niettemin stelt verwerende partij zélf: "Enkel het feit geen inkomen te hebben gehad in 2016 kan mogelijks kloppen, maar dit is niet voldoende om zijn onvermogen aan te tonen."

Deze attesten - en zelfs énkél het attest m.b.t. inkomstenjaar 2016 - zijn wel degelijk voldoende om verzoeker zijn onvermogen in Marokko aan te tonen. Zeker in combinatie met het feit dat hij noch eigendommen had, noch enige lucratieve activiteit!

Verzoeker toont hiermee aan dat hij vlak voor zijn komst naar België onvermogen was in zijn land van herkomst.

Tot slot legde verzoeker nog twee attesten voor die aantonen dat hij geen eigendommen had in Marokko (STUK 7).

Verzoeker heeft aldus zijn onvermogen in het land van herkomst bewezen. De nodige stukken werden hiertoe bijgevoegd.

Ook hier schendt verwerende partij bijgevolg de hierboven genoemde wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur, door zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet te baseren op een correcte feitenbevinding alsook op alle dienstige gegevens en stukken in het dossier.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoeker bijgevolg zijn onvermogen niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoeker verwijst naar de voorgelegde attesten die erop wijzen dat hij geen inkomsten, noch onroerende goederen had in Marokko), is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip "ten laste zijn" vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist. (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - STUK 8). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker over geen enkel inkomen, noch over geen enkel onroerend goed beschikt.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg afdoende dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

7.

Gelet op het voorgaande mag het dus duidelijk zijn dat verwerende partij de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd.

Verwerende partij heeft zich immers niet gesteund op een correcte feitenbevinding, alsook niet op alle dienstige gegevens en stukken in het dossier.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het materieel motiveringsbeginsel en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij of zij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 110.071, 06.09.2002, R.v.St., nr. 129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 40bis en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd. Zo wordt gemotiveerd dat er uit het geheel van voorlegde documenten niet afdoende blijkt dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Verzoekende partij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing werd genomen, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Bijgevolg werden zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december

2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 208, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet stellen het volgende:

Art. 40ter Vreemdelingenwet (...) § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)

Art. 40bis Vreemdelingenwet (...) § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : (...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

Daar omtrent het "ten laste" zijn van de referentiepersoon geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en –appreciatie impliceert dat de verwerende partij discretionair oordeelt of verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de verwerende partij in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoets uit.

In casu concludeert de gemachtigde dus in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden volgende:

"Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt opnieuw niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon."

De gemachtigde besluit bijgevolg dat de verzoekende partij niet afdoende aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid' (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

De bestreden beslissing steunt op het motief dat niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij, die ouder is dan 21 jaar, voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, met name zijn Belgische moeder. Om als 'ten laste' te worden beschouwd moet er volgens de gemachtigde reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. De gemachtigde verwijst in zijn beslissing naar de door de verzoekende partij voorgelegde documenten en stelt vast dat,

aangezien de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende heeft bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, niet afdoende blijkt dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon.

Verzoekende partij voert aan dat zij met de voorgelegde stortingen weldegelijk heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

De voorgelegde stortingen werden uitdrukkelijk besproken in de bestreden beslissing. De beslissing motiveert hieromtrent:

“De volgende bewijzen ten laste zijn voorgelegd: - (...) - Storingsbewijzen via Atena Money transfert naar betrokkene in Marokko door de referentiepersoon dd 02/05/2017; 19/06/2017; 05/07/2017 en 07/08/2017; - (...)”

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt opnieuw niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

(...)

Wat de financiële afhankelijkheid betreft van in het land van herkomst, worden er enkele bewijzen voorgelegd maar deze zijn uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijke afhankelijk van te zijn. Dit bewijst dan ook niet het onvermogen van betrokkene.”

De bestreden beslissing stelt dus uitdrukkelijk dat deze bedragen uiterst beperkt en te onregelmatig zijn om aan te tonen dat verzoekende partij hier daadwerkelijk van afhankelijk was. De verzoekende partij meent dat deze stukken volstaan om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen, doch zij verzuimt om ook maar enig argument in te brengen tegen de concrete motieven als waarom de stukken niet voldoende bewijs leveren van onvermogen en het ‘ten laste’ zijn in het land van herkomst. Door slechts haar eigen overtuiging naar voor te schuiven dat wel het bewijs werd geleverd dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van zijn moeder, worden de motieven van de bestreden beslissingen niet onderuit gehaald en toont verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde onredelijk zou gehandeld hebben.

Verzoekende partij stelt voorts dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is en verzoekende partij dit bewijs niet diende voor te leggen. Voorst betoogde verzoekende partij dat zij dit bewijs wel heeft voorgelegd en verwijst hiervoor naar de attesten van geen inkomen en de attesten van geen onroerend goed.

De bestreden beslissing motiveert dienaangaande het volgende:

“Wat het onvermogen betreft, dit is onvoldoende aangetoond. De attesten hebben betrekking op een periode dat betrokkene zich reeds in België bevond waardoor het evident is dat hij aldaar niet langer in de registers voorkwam. Enkel het feit geen inkomen te hebben gehad in 2016 kan mogelijks kloppen, maar dit is niet voldoende om zijn onvermogen aan te tonen. Het gaat slechts over het inkomen en zegt niet over het al dan niet hebben van enige eigendommen in deze periode.”

Het blote betoog van verzoekende partij, namelijk dat zij deze attesten heeft voorgelegd, doet geen afbreuk aan de gedegen motivering waarin weldegelijk wordt uitgelegd waarom deze documenten niet kunnen worden aangenomen als bewijs van onvermogen. De verzoekende partij toon met deze attesten zijn onvermogen in het herkomstland niet aan.

De verzoekende partij kan met dit betoog bijgevolg geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de gemachtigde op basis waarvan deze tot het besluit is gekomen dat de afhankelijkheidsrelatie niet van die aard is dat zij eraan verblijfsrecht kan ontfangen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn kennelijk redelijk.

Waar verzoekende partij nog stelt dat het administratief attest waaruit blijkt dat zij geen enkele lucratieve activiteit had voor zij het grondgebied van Marokko verliet, aantoonde dat verzoekende partij weldegelijk onvermogen was, kan verzoekende partij niet gevolgd worden. Het attest doet immers geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen dat niet afdoende blijkt dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

In het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor zijn belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een aanvraag tot bekomen van een visumaanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Naar aanleiding van deze aanvraag beschikte de verzoekende partij over de mogelijkheid alle nuttige elementen aan te voeren, alsook om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van de genomen administratieve beslissing leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40). Het vaag/theoretische betoog van de verzoekende partij laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. Een schending van het hoorrecht blijkt niet.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon. Door een andere interpretatie te geven aan de voorgelegde documenten, toont de verzoekende partij de onwettigheid van de bestreden beslissing niet aan. Waar verzoekende partij nog een schending van het vertrouwensbeginsel aanvoert, toont zij dit niet aan.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Zij toont evenmin aan dat de bewijswaarde van de voorgelegde stukken werd miskend, noch dat de gemachtigde onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Het eerste en enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek naar de voorgehouden schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 13 maart 2019 een aanvraag indiende voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische moeder op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt:

“(…)

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

“(…)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

“(…)”

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

“(…)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

“(…)”

Samenlezing van deze bepalingen leert dat de verzoekende partij, die op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging met haar Belgische moeder ouder is dan 21 jaar, dient aan te tonen ten laste van haar te zijn.

De verzoekende partij is de zoon van een Belg die haar recht van vrij verkeer in de Europese Unie niet heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat. Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is.

De Raad mag wel verwijzen naar rechtspraak van Hof van Justitie voor begrippen die ook gelden voor Belgische onderdanen, zoals de notie van ten laste zijn.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan dan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (par. 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). 21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). 22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Aldus kunnen rechtstreekse bloedverwanten slechts een verblijfsrecht verkrijgen indien ze materieel ondersteund worden door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun basisbehoeften kunnen voorzien en voor zover die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Aangezien het begrip “ten laste” zijn dient te worden begrepen als een toestand van behoeftigheid in het land van herkomst, waarbij de derdelander aldaar afhankelijk is van de materiële/financiële steun van de burger van de Unie om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften, moet de omvang van de materiële/financiële steun worden afgetoetst aan de reële kost (materieel dan wel financieel) om in het land van herkomst te kunnen voorzien in de eigen basisbehoeften van de derdelander die de burger van de Unie in het gastland wenst te vervoegen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar vier geldstortingen van ongeveer 150 euro, dient erop te worden gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat de bewijzen van stortingen van de referentiepersoon aan de verzoekende partij gebeurden in de periode dat de verzoekende partij reeds in België was. Zij betwist immers niet dat zij, zoals de verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing, voorafgaand aan haar eerste aanvraag gezinshereniging reeds een periode in België verbleef en dat dit blijkt uit het feit dat zij op 18 maart 2017 werd opgepakt door de politie in Antwerpen, waarna zij werd opgesloten, en er uit het dossier verder geen bewijzen blijken dat zij nadien naar Marokko zou zijn teruggekeerd. De verzoekende partij voert dit evenmin aan in haar verzoekschrift. De verwerende partij kon aldus op goede gronden oordelen dat de bewijzen van geldtransfers tussen de verzoekende partij en haar moeder vanaf maart 2017 niet staven dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste van haar was. De verzoekende partij geeft overigens zelf toe dat tal van bewijzen van geldstortingen werden voorgelegd terwijl zij al in België was. Hoe zij daaruit meent te kunnen afleiden dat hieruit blijkt dat zij voldoet aan de voorwaarde dat zij reeds van in het land van herkomst diende ten laste te zijn van de referentiepersoon is voor de Raad een raadsel. De verzoekende partij verduidelijkt dit slechts door te wijzen op de mogelijkheid van een toekomstige afhankelijkheid, in het geval zij zou moeten terugkeren naar Marokko. Het kan echter niet worden betwist dat het aantonen van de afhankelijkheid betrekking moet hebben op de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet door omtrent de voorgelegde stortingsbewijzen te motiveren dat deze uiterst beperkt en onregelmatig zijn om de daadwerkelijke financiële afhankelijkheid aan te tonen. De Raad herhaalt dat de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft bij de beoordeling van het al dan niet ten laste zijn bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling. De verzoekende partij weerlegt met haar betoog geenszins dat het bewijs van 4 stortingen – die overigens gebeurden in de periode dat de verzoekende partij al in België was en dus niet dienstig zijn – beperkt zijn en te onregelmatig om een daadwerkelijke financiële afhankelijkheidsrelatie aan te tonen. Door op algemene wijze te stellen dat het leven in

Marokko goedkoper is, toont zij niet aan dat de omvang van de steun daadwerkelijk nodig is om haar reële kosten in Marokko te dekken zodat zij er in haar eigen basisbehoeften kon voorzien.

Het louter feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de verwerende partij is niet van aard de determinerende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

De verzoekende partij uit voor het overige kritiek tegen het motief van de bestreden beslissing dat zij haar onvermogen in Marokko niet heeft aangetoond. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij verkeerdelijk lijkt voor te houden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de attesten die stellen dat de verzoekende partij in 2016, 2017 en 2018 geen lucratieve activiteiten heeft uitgeoefend in Marokko. In de bestreden beslissing wordt immers als volgt gemotiveerd:

“Wat het onvermogen betreft, dit is onvoldoende aangetoond. De attesten hebben betrekking op een periode dat betrokkene zich reeds in België bevond waardoor het evident is dat hij aldaar niet langer in de registers voorkwam. Enkel het feit geen inkomen te hebben gehad in 2016 kan mogelijks kloppen, maar dit is niet voldoende om zijn onvermogen aan te tonen. Het gaat slechts over het inkomen en zegt niets over het al dan niet hebben van enige eigendommen in deze periode.”

De verzoekende partij weerlegt vervolgens niet dat niet werd aangetoond dat zij geen eigendommen had in Marokko in de periode 2016. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de attesten met betrekking tot het gebrek aan eigendommen in Marokko betrekking hebben op de periode dat de verzoekende partij reeds in België was.

Bovendien, zelfs als de verzoekende partij erin zou slagen met de voorgelegde stukken haar onvermogen te staven, dan nog weerlegt zij met haar betoog geenszins het eveneens determinerende motief van de bestreden beslissing dat zij niet heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag toen zij nog in Marokko verbleef financieel afhankelijk te zijn geweest van haar Belgische moeder. Dit motief is op zich voldoende om de weigeringsbeslissing te schragen. De verzoekende partij geeft overigens in haar middel zelf aan dat het bewijs van onvermogen bijzaak is in het kader van het aantonen dat de voorwaarde van het ten laste zijn, in de interpretatie zoals hoger geschetst, is vervuld. Zij lijkt zelf meer waarde te hechten aan het aantonen van een daadwerkelijke actieve financiële of materiële ondersteuning door de referentiepersoon. Dit wordt in voorliggende zaak niet aangetoond volgens de verwerende partij, en de verzoekende partij slaagt er niet in met haar betoog dit motief te weerleggen.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van de voorgelegde stavingsstukken ten onrechte tot de conclusie kwam dat niet gesteld kan worden dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en haar moeder voor de komst van de verzoekende partij naar België. Het louter aanvoeren van een andere mening is niet van aard deze motivering te weerleggen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is gelet op voorgaande bespreking niet het geval.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij toont niet aan dat er sprake is van een dergelijke vaste gedragslijn, van toezeggingen, van beloften of van gewekte rechtmatige verwachtingen. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog de schending aanvoert van de hoorplicht, nu zij hierover een theoretische uiteenzetting geeft, stelt de Raad vast dat zij op geen enkele wijze toelicht waarom hij van oordeel is dat dit beginsel concreet wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels of beginselen die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69§1,4° van de vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU